

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΤΟΥ ΙΜΑΝΟΥΕΛ ΒΕΛΙΚΟΦΣΚΙ

ΟΙ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΣΜΟΥ

Στα μέσα περίπου του 18ου αιώνα, μια ολόκληρη «σχολή» στοχαστών προκάλεσε το ενδιαφέρον του κοινού, εκφράζοντας κάποιες θεωρίες που έμοιαζαν απόλυτα τεκμηριωμένες και λογικές και ταυτόχρονα εντελώς ακραίες: τις θεωρίες του «Καταστροφισμού». Βασική της ιδέα ήταν πως κάποια συγκρήτηση προϊστορία, αν και όχι απαραίτητα κάποια συγκρήτηση έδω από τη μνήμη της ανθρωπότητας, συνέβη έντα τεράστιο καταστροφικό γεγονός, που ισοδύναμούσε με Κατακλυσμό και καταστροφή της ανθρωπότητας. Ο πρώτος οπαδός του Καταστροφισμού ήταν ο φυσιοδίφης Ζωργ Λουί Μπυφόν (1707 - 1788). Ο Μπυφόν, προσπαθώντας να απαντήσει στο ερώτημα γιατί είχαν αφανιστεί τόσα πολλά είδη ζώων, διατύπωσε τη θεωρία ότι όλα συτά τα είδη είχαν χαθεί στα πλαίσια μεγάλων καταστροφών, πλημμύρων και σεισμών. Ήταν επίσης συτός που στέφερε πρώτος τη θεωρία της καταστροφικής «πολικής ανατροπής» για να δικαιολογήσει την ύπαρξη του θερμού κλίματος που υπήρχε κάποτε στην Αρκτική, το οποίο αποδεικνύεται από τα απολιθώματα των δέντρων και των οστών των ζώων που έχουν βρεθεί εκεί και τα οποία ωστόσο ανήκαν σε τροπικά κλίματα.

Ακολούθησαν οι θεωρίες του Λουί Μισέλ (1816 - 1883), που υποστήριζε ότι η Γη είχε σχηματιστεί αρχικά από τέσσερις πλανήτες που βρίσκονταν στη διαδικασία της αποσύνθεσης. Οι πλανήτες αυτοί θα σχημάτιζαν τέσσερις πηπέρους, αλλά ένας από αυτούς «αρνήθηκε» την ένωσή του με τους υπόλοιπους και απωθή-

θηκε στο διάστημα. Το γεγονός αυτό προκάλεσε έναν φοβερό κατακλυσμό, καθώς τα νερά των πόλων λίμνασαν πάνω στις κατοικημένες πηπέρους κι αυτό με τη σειρά του δημιούργησε τη γνωστή «λόδωση της εκλειπτικής».

Ο Γάλλος Αλφόνς Ζοζέφ Αντεμάρ, στο βιβλίο του *Οι Επαναστάσεις της Θάλασσας*, παρουσίασε λίγο πριν από το 1860 μια θεωρία που υποστήριζε ότι η Γη δεν είχε πληγεί από μια μόνο πλημμύρα, αλλά από μια μεγάλη σειρά καταστροφικών κατακλυσμάν. Ο Αμερικανός Ιγνάντιος Ντονέλι, γνωστός για τις μελέτες του σχετικά με την Ατλαντίδα, παρουσίασε το 1883 στο βιβλίο του *Ragnarok, The Age of Fire and Gravel*, μια θεωρία που οποία υποστήριζε την πρόσκρουση κάποιου κομήτη με τη Γη, γεγονός που προκάλεσε τρομερές καταστροφές.

Ο Γερμανός Χάνς Χόρμπιγκερ, πρότεινε ότι η Γη έχει υποστεί μια σειρά βίσιων καταστροφών που προκλήθηκαν από την παγίδευση μιας αλλολοδιαδοχής δορυφόρων στο βαρυτικό της πεδίου. Σύμφωνα με τη θεωρία του, όλα τα πλανητά σώματα στο πλιακό σύστημα περιστρέφονται αργά σπειροειδώς προς τον Ήλιο.

Καθώς τα μικρότερα σώματα κινούνται ταχύτερα από τα μεγαλύτερα, αναπόφευκτα περνούν κοντά από τους πλανήτες και στραγγαλωτίζονται. Αυτό συνέβη και στη Γη, τουλάχιστον έξι φορές μέχρι σήμερα. Η τωρινή Σελήνη είναι ο τελευταίος στη σειρά δορυφόρος που στραγγαλωτίστηκε. Σύμφωνα με τη θεωρία του Χόρμπιγκερ, όταν οι δορυφόροι στραγγαλωτίζονται από το βαρυτικό πεδίο της Γης, κινούνται

σπειροειδώς προς την επιφάνεια του πλανήτη όπου και συντρίβονται, προκαλώντας κατακλυσμούς...

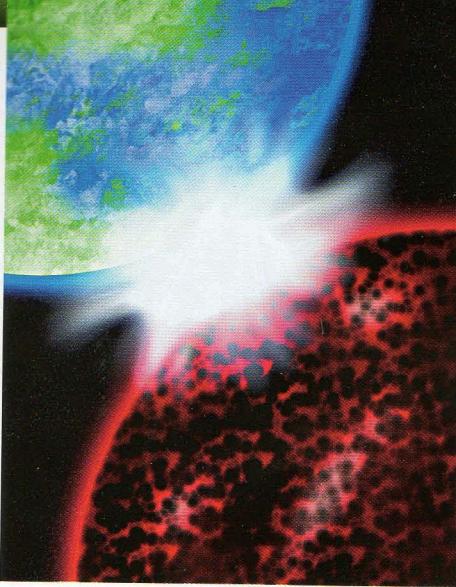
ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΒΕΛΙΚΟΦΣΚΙ

Aνάμεσα σε όλους τους θεωρητικούς του Καταστροφισμού, ξεχωρίζει η μορφή του Ιμάνουελ Βελικόφσκι. Οι θεωρίες του παρουσίαζουν έντονο ενδιαφέρον, γιατί παντρεύουν την επιστήμη με τη Θεολογία, προσπαθώντας να ερμηνεύσουν περιστατικά που περιγράφονται στη Βίβλο με επιστημονικές προσεγγίσεις, αλλά και όχι μόνο, δημιουργώντας έτσι ένα παράξενο σμάλγαμα που αξίζει τον κόπο να προσέξουμε ιδιαίτερα.

Ο Ιμάνουελ Βελικόφσκι γεννήθηκε στις 10 Ιουνίου 1895 στο Βίτεμπεκ της Ρωσίας από Ρωσοεβραίους γονείς. Στην παιδική του πλοκία επέδειξε ιδιαίτερη έφεση στις ένες γλώσσες και πριν τελειώσει το γυμνάσιο μπορούσε να μιλά άνετα περισσότερες από τρεις. Η σάγη του για τα Μαθηματικά εκδηλώθηκε κατά τη διάρκεια της φοίτησής του στο γυμνάσιο Μεντβένικοφ και του απέφερε ένα χρυσό μετάλλιο το 1913. Τελειώνοντας το γυμνάσιο, ο οικογένειά του μετακόμισε στο Μονπελιέ της Γαλλίας, μετά στην Παλαιστίνη και τελικά εγκαταστάθηκε στο Εδιμβούργο, όπου ο Ιμάνουελ έμεινε μέχρι το ξέσπασμα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στο Εδιμβούργο, άρχισε πανεπιστημιακές σπουδές Φυσικής Ιστορίας και στη συνέχεια επέστρεψε στη Μόσχα, για να γραφτεί σε ένα πανεπιστήμιο όπου σπουδάσει Νομικά και Αρχαία Ιστορία, παρακολουθώντας παράλληλα μαθήματα Ιστορικής στο πανεπιστήμιο της Μόσχας, από όπου πήρε το πτυχίο του το 1921. Αρέσως μετά την αποφοίτησή του μετακόμισε στο Βερολίνο, με σκοπό να ειδικευτεί στη Νευρολογία και την Ψυχιατρική. Στο Βερολίνο ο Βελικόφσκι παντρεύτηκε την Ελίσεβα Κράμερ και γνωρίστηκε με τον Άλμπερτ Αϊνστάτιον.

Αφορμή για τη γνωριμία συνή στάθηκε η συνεργασία των δυο συδρών για την επιμέλεια κάποιων επιστημονικών μονογραφιών που θα δημοσιεύονταν στη σειρά εκδόσεων *Scripta Universitatis atque Bibliothecae Hierosolymitanarum*, την οποία είχε ίδειν σε εκδίδει ο Ιμάνουελ μαζί με τον πατέρα του. Η εκδοτική συνή προσπάθεια φιλοδοξούσε και τελικά κατάφερε να δημοσιεύσει τα σημαντικότερα έργα των Εβραίων μελετητών κάθε εθνικότητας, και αποτέλεσε αργότερα την αφετηρία για την ίδρυση του Πανεπιστημίου της Ιερουσαλήμ. Ο Βελικόφσκι συνεργάστηκε στενά επί δυο χρόνια με τον κατά 14 χρόνια μεγαλύτερό του Αϊνστάτιον και παρέμεινε για την συνεργασία τους δημιούργησε σημάνσα τους μια αμοιβαίσια εκτίμηση.

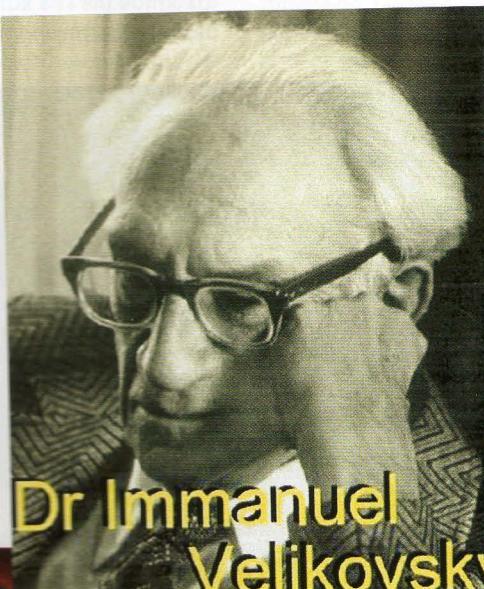
Το 1924 ο Βελικόφσκι εγκαταστάθηκε στην Παλαιστίνη, όπου παρέμεινε για

επιπλέοντας την προσοχή του στις τρεις φυσιογνωμίες που εμφανίζονται με τη μεγαλύτερη συχνότητα στο φρούδικό έργο, δηλαδή στις του Μωσή, του Οιδίποδα και του Αχεντάτον. Μελετώντας την ιστορία του Μωσή μάλιστα, άρχισε να αναρωτάεται σχετικά με το κατά πόσο τα περιστατικά που καταγράφονται στο βιβλίο της Εξόδου μπορεί να ήταν αληθινά. Όπως έλεγε αργότερα ο ίδιος, κατά τη διάρκεια συνών των ερευνών έπεσε τυχαία πάνω σε θέματα που έμελλε να καθορίσουν τις μελλοντικές του αναζητήσεις, θέτοντας τις βάσεις για τους προβληματισμούς, που τελικά έγιναν αφορμή για τη διαμόρφωση των θεωριών του.

Το 1939, λίγες εβδομάδες πριν ξεσπάσει ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, ο Βελικόφσκι μετακόμισε στη Νέα Υόρκη, όπου παρέμεινε για μικρό χρονικό διάστημα, πριν εγκατασταθεί τελικά στο Μανχάταν. Εκεί άρχισε να ολοκληρώνει τις επιστημονικές παρατηρήσεις που τον οδήγησαν στο συμπέρασμα πως η ιστορία του πλαισίου μας συστήματος είχε σημαδεύει από μια σειρά καταστροφών.

Ο βασικός πυρήνας συνών των θεωριών άρχισε να διαμορφώνεται τον Απρίλιο του 1940 και είναι ο ακόλουθος: Περίπου πριν από 3.500 χρόνια, μια μεγάλη μάζα αποκολλήθηκε από τον πλανήτη Δία σχηματίζοντας ένα είδος πελώριου κομήτη, η τροχιά του οποίου τον έφερνε για ένα διάστημα επί περίπου σιώνων πολύ κοντά στη Γη. Οι προεγγύσεις του κομήτη στη Γη, που είχαν περιοδικότητα 52 περίπου ετών, προκαλούσαν σεισμούς, πλημμύρες, πλεκτρομαγνητικές καταστροφές και βροχές μετεωριτών. Ο Βελικόφσκι μάλιστα υποστήριξε πως συνή ακριβώς η αλληλουχία των γεγονότων είναι που κρύβεται πίσω από τις μυθολογικές ή ιστορικές μαρτυρίες που αφορούν κοσμογονικές καταστροφές. Βασισμένος σε συτίνη του την πίστη, λοιπόν, άρχισε να αναλύει τα γεγονότα που περιγράφονται στην Παλαιά Διαθήκη, προσπαθώντας να τις εξηγήσει υπό το πρίσμα των θεωριών του.

ΟΙ ΚΟΜΗΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑ ΠΛΗΓΕΣ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

Aλλά ας δούμε αναλυτικότερα με ποιον τρόπο προσπάθησε να συνδυάσει τις θεωρίες του με τα γεγονότα που περιγράφονται στην Βίβλο.

Η πρώτη επαφή του κομήτη με τη Γη σημειώθηκε το 1500 π.Χ. Η συνάντηση αυτή, όπως και οι επόμενες, δεν ήταν σύγκρουση, αλλά μάλλον μια επαφή σε δυο χρόνους, κατά τη διάρκεια της οποίας ο κομήτης κτύπησε με την ουρά του δυο φορές τη Γη σε διάστημα δυο μηνών. Στην πρώτη φάση, σύμφωνα πάντα με τον Βελικόφσκι, η επαφή προξένησε τα φαινόμενα που συνδέονται με την προσπάθεια των Εβραίων να αποινάξουν τον αιγυπτιακό συγχρόνο και ειδικότερα ταυτίζονται με τις δέκα πληγές του Φαραώ και την έξοδό τους από την Αίγυπτο.

Η πρώτη πληγή, σύμφωνα με την Βίβλο, ήταν η μετατροπή των νερών του Νείλου σε αίμα. Ο Βελικόφσκι διατύπωσε την άποψη ότι προφανώς δεν ήταν μόνο στον Νείλο που παρουσιάστηκε αυτό το φαινόμενο, αλλά και σε όλες τις υδάτινες περιοχές του πλανήτη και ερμήνευσε το φαινόμενο προτείνοντας ότι ολόκληρη τη Γη καλύφθηκε από μια σκωριώδη χρωστική ουσία, καθώς περνούσε μέσα από την ουρά του κομήτη.

Η δεύτερη πληγή (βατράχια), η τρίτη (κουνούπια), η τέταρτη (αλογόμυγες), καθώς και η έγδοη (ακρίδες), αποδόθηκαν από τον Βελικόφσκι στην εσωτερική θερμότητα που αναπτύχθηκε από τη Γη και τα καυστικά αέρια του κομήτη. Ο συνδυασμός των δυο αυτών φαινομένων προκάλεσε τη ραγδαία ανάπτυξη των εντόμων και των σκουληκιών. Αυτή την άποψη του τη στήριξε λέγοντας ότι θα πρέπει να συνέβη κάτι παρόμοιο με αυτό που συμβαίνει όταν φυσά ο σιρόκος, ένας άνεμος φορτισμένος με στατικό πλεκτρισμό που προέρχεται από την έρημο, κατά την εμφάνιση του οποίου οι βεδουΐνοι έχουν παρατηρήσει ότι «το έδαφος αρχίζει να γεννά ερπειά».

Την πέμπτη πληγή (πανώλη των ζώων) και την έκτη (έλκη και φλύκτιστες στους ανθρώπους), τις απέδωσε στις βιολογικές επιπτώσεις που είχε το πέρασμα της Γης μέσα από την ουρά του κομήτη.

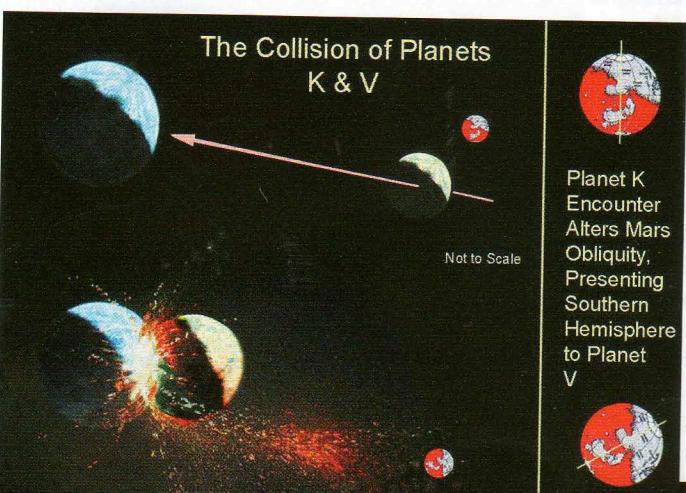
Η έβδομη πληγή ήταν το υπερφυσικό χαλάζι που συνοδεύτηκε από μεγάλο αριθμό πυρκαγιών. Ο Βελικόφσκι πρότεινε πώς σε αυτήν την περίπτωση, ο όρος «λίθιοι μπαράδ» που χρησιμοποιείται στην Βίβλο, δεν ήταν χαλάζι, αλλά μια βροχή μετεωρίων που έπεσαν με τρομακτική ταχύτητα στην επιφάνεια της Γης, προκαλώντας ανυπόλογηστες καταστροφές. Οι πυρκαγιές, μάλιστα, που ακολούθησαν την πιάση των «λίθων μπαράδ» προκλήθηκαν από την νάφτα

μορφή εισέλθουν σε μεγάλες ποσότητες στην ατμόσφαιρα, ένα μέρος τους θα και οι στρεοποιώντας όσο οξυγόνο βρει διαθέσιμο, ενώ το υπόλοιπο θα υγροποιηθεί και θα πέσει στο έδαφος σαν παχύρρευστη βροχή. Αυτή ακριβώς η βροχή που εισχώρησε στις ρωγμές των βράχων και στους πόρους της άμμου, αποτέλεσε σύμφωνα με τον Βελικόφσκι την πρώτη ύλη για τη δημιουργία των πετρελαιοφόρων κοιτασμάτων.

Η ένατη πληγή ήταν το υπερφυσικό σκοτάδι που συνοδεύτηκε από πρωτοφανείς θύελλες. Την πληγή αυτή ο Βελικόφσκι τη συνέδεσε με τη δέκατη, αυτή δηλαδή που προκάλεσε τον θάνατο των πρωτότοκων παιδιών των Αιγυπτίων, προσδίδοντας μάλιστα στην τελευτιά μια εντελώς διαφορετική διάσταση από αυτής που της αποδίδει η Βίβλος.

Το υπερφυσικό σκοτάδι, σύμφωνα με τη θεωρία του Βελικόφσκι, προκλήθηκε όταν η Γη διείσδυσε βαθύτερα στην ουρά του κομήτη και πλούσιασε το κυρίως σώμα του. Το φαινόμενο του σκοτιαδιού ήταν εν μέρει αποτέλεσμα της τέφρας που υπήρχε στην ουρά του κομήτη και ενισχύθηκε από τους καπνούς των πυρκαγιών που είχαν ξεσπάσει στη γήινη επιφάνεια. Άλλα κυρίως προκλήθηκε λόγω της ανάσκεσης ή της σημαντικής επιβράδυνσης της γήινης περιστροφής, που ίσως προκάλεσε μια ταλάντωση στον άξονα περιστροφής της, με αποτέλεσμα την πρόκληση μιας παρατεταμένης νύχτας. Σε αυτό ακριβώς το φαινόμενο απέδωσε ο Βελικόφσκι και τους τυφώνες που προκλήθηκαν λόγω της αλλαγής ή της ανυστροφής της γωνιασκής ταχύτητας της Γης και της αποδέσμευσης μεγάλων ποσοτήτων αερίων. Στο σημείο της μέγιστης προσέγγισης της Γης με τον κομήτη, η Γη στινέρασε με μια βίαιη δόνηση που συγκλόνισε τη λιθόσφαιρα, προκαλώντας έναν πρωτοφανή σεισμό οικουμενικών διαστάσεων. Ο σεισμός αυτός, σύμφωνα με την Βίβλο, προκάλεσε τον θάνατο των πρωτότοκων παιδιών των Αιγυπτίων. Ο Βελικόφσκι, όμως, υποστηρίζει ότι αυτοί που σκοτώθηκαν δεν ήταν οι πρωτότοκοι («*bkhōt*» στα Εβραϊκά), αλλά οι διαλεκτοί («*bchōr*»). Την άποψη αυτήν τη στήριξε στην παρατηρήση της

που βρισκόταν στην ουρά του κομήτη ή από τον άνθρακα και το υδρογόνο που άρχισαν να αναφλέγονται αμέσως μόλις ήρθαν σε επαφή με το οξυγόνο της γήινης ατμόσφαιρας. Αυτή η δεύτερη περίπτωση φαίνεται να έχει σωστή βάση, αφού σύμφωνα με την εξήγηση του Βελικόφσκι, αν το υδρογόνο και ο άνθρακας που βρίσκονται σε αέρια μορφή εισέλθουν σε μεγάλες ποσότητες στην ατμόσφαιρα, ένα μέρος τους θα και οι στρεοποιώντας όσο οξυγόνο βρει διαθέσιμο, ενώ το υπόλοιπο θα υγροποιηθεί και θα πέσει στο έδαφος σαν παχύρρευστη βροχή. Αυτή ακριβώς η βροχή που εισχώρησε στις ρωγμές των βράχων και στους πόρους της άμμου, αποτέλεσε σύμφωνα με τον Βελικόφσκι την πρώτη ύλη για τη δημιουργία των πετρελαιοφόρων κοιτασμάτων.

Η ένατη πληγή ήταν το υπερφυσικό σκοτάδι που συνοδεύτηκε από πρωτοφανείς θύελλες. Την πληγή αυτή ο Βελικόφσκι τη συνέδεσε με τη δέκατη, αυτή δηλαδή που προκάλεσε τον θάνατο των πρωτότοκων παιδιών των Αιγυπτίων, προσδίδοντας μάλιστα στην τελευτιά μια εντελώς διαφορετική διάσταση από αυτής που της αποδίδει η Βίβλος.

Το υπερφυσικό σκοτάδι, σύμφωνα με τη θεωρία του Βελικόφσκι, προκλήθηκε όταν η Γη διείσδυσε βαθύτερα στην ουρά του κομήτη και πλούσιασε το κυρίως σώμα του. Το φαινόμενο του σκοτιαδιού ήταν εν μέρει αποτέλεσμα της τέφρας που υπήρχε στην ουρά του κομήτη και ενισχύθηκε από τους καπνούς των πυρκαγιών που είχαν ξεσπάσει στη γήινη επιφάνεια. Άλλα κυρίως προκλήθηκε λόγω της ανάσκεσης ή της σημαντικής επιβράδυνσης της γήινης περιστροφής, που ίσως προκάλεσε μια ταλάντωση στον άξονα περιστροφής της, με αποτέλεσμα την πρόκληση μιας παρατεταμένης νύχτας. Σε αυτό ακριβώς το φαινόμενο απέδωσε ο Βελικόφσκι και τους τυφώνες που προκλήθηκαν λόγω της αλλαγής ή της ανυστροφής της γωνιασκής ταχύτητας της Γης και της αποδέσμευσης μεγάλων ποσοτήτων αερίων. Στο σημείο της μέγιστης προσέγγισης της Γης με τον κομήτη, η Γη στινέρασε με μια βίαιη δόνηση που συγκλόνισε τη λιθόσφαιρα, προκαλώντας έναν πρωτοφανή σεισμό οικουμενικών διαστάσεων. Ο σεισμός αυτός, σύμφωνα με την Βίβλο, προκάλεσε τον θάνατο των πρωτότοκων παιδιών των Αιγυπτίων. Ο Βελικόφσκι, όμως, υποστηρίζει ότι αυτοί που σκοτώθηκαν δεν ήταν οι πρωτότοκοι («*bkhōt*» στα Εβραϊκά), αλλά οι διαλεκτοί («*bchōr*»). Την άποψη αυτήν τη στήριξε στην παρατηρήση της

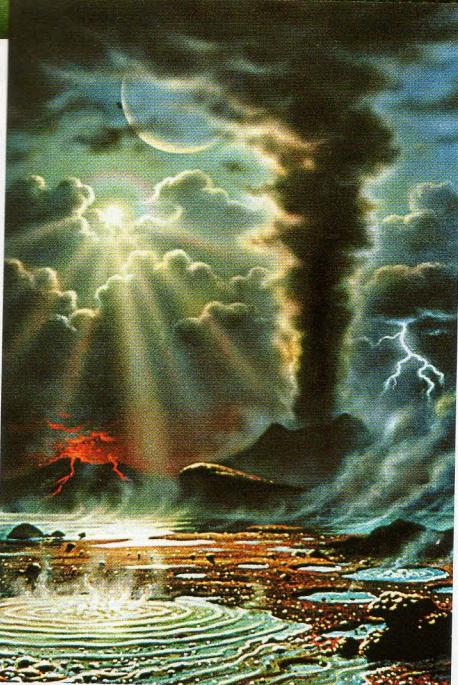
κή παράδοση που αναφέρει ότι η πλειονότητα των Ισραηλιτών αφανίστηκε κατά τη διάρκεια συνών των φαινομένων και μόνο μια μικρή μερίδα του πληθυσμού τους κατάφερε να γλιτώσει για να επικεράσει την έξοδο από την Αίγυπτο.

Ο «ΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ» ΚΑΙ Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ

OΒελικόφσκι εμπλούτισε τη θεωρία του, η οποία συσχέτιζε τις βιβλικές αναφορές με την ιδέα μιας κοσμοϊστορικής καταστροφής, παρουσιάζοντας τη δική του εκδοχή για τη φυγή των Εβραίων από την Αίγυπτο. Σύμφωνα με τη θεωρία του, λοιπόν, οι Εβραίοι δεν ήταν ο μόνος λαός που αποφάσισε να εγκαταλείψει την περιοχή όπου διέμενε, αναζητώντας μια πιο φιλόξενη. Την ίδια τακτική ακολούθησαν και πολλοί άλλοι λαοί σε όλα τα μήκη και τα πλάτια της υδρογείου. Η μετακίνηση αυτή οφείλοταν στην αφόρητη κατάσταση που είχε δημιουργήθει από την προσέγγιση του κομήτη στη Γη. Τα αέρια που άφηνε πίσω του ο κομήτης και οι στάχτες από τις ηφαιστειακές εκρήξεις, προκάλεσαν ένα φαινόμενο παρόμοιο με συτό που αποκαλούμε «πυρηνικό κειμώνα». Η συνέπεια όλων αυτών ήταν ότι ο πλανήτης βυθίστηκε στο σκοτάδι και η σκόνη που σιωρούνταν στην αιμόσφαιρα δημιούργησε το φαινόμενο του θερμοκηπίου, ρίχνοντας κατακόρυφα τη θερμοκρασία. Η κατάσταση αυτή σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Βελικόφσκι κράτησε μισό περίπου σιώνα.

Προσπαθώντας να εξηγήσει το φαινόμενο του διαχωρισμού των νερών που συνέβη σύμφωνα με τη Βίβλο κατά την έξοδο των Εβραίων από την Αίγυπτο, ο Βελικόφσκι πρότεινε ότι το φαινόμενο αυτό δεν ήταν θαύμα, αλλά προκλήθηκε από την πανίσχυρη βαρυτική έλξη του κομήτη, η οποία ανασήκωσε τα νερά, τα οποία ξανάπεσαν μετά από λίγο, αφού πρώτα δημιούργηθηκε μια πλεκτική εκκένωση στην θάλασσα στη Γη και τον κομήτη, προκαλώντας έναν τρομερό σπινθήρα κατά τη συγχρή της μέγιστης προσέγγισης των δύο ουρανίων σωμάτων.

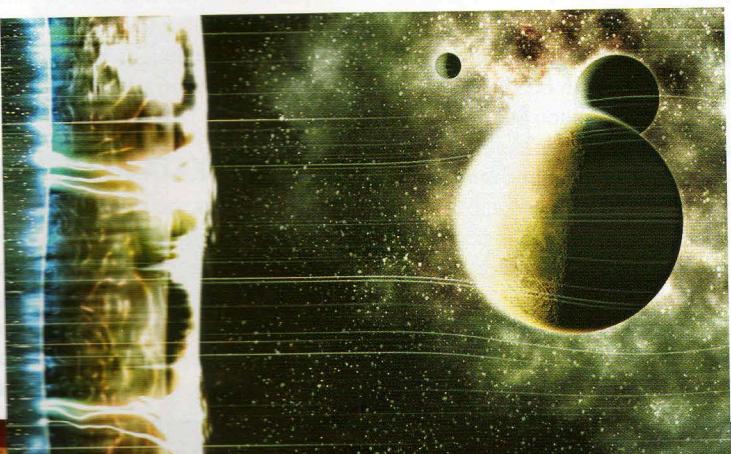
Δυο μήνες μετά την πρώτη ψευδοσύγκρουση του κομήτη με τη Γη σημειώθηκε και η δεύτερη. Τα επακόλουθα αυτής της δεύτερης φάσης προσέγγισης ήταν η εκδήλωση ενός ακόμη σεισμού πλανητικών διαστάσεων και οι αλλεπάλληλες εκρήξεις πηφαστείων. Το γεγονός αυτό ο Βελικόφσκι το συνέδεσε με την παράδοση των δέκα εντολών στον Μωυσή, προτείνοντας πως αυτό που παρουσίασε ο Μωυσής ως δέκα εντολές ήταν στην πραγματικότητα μια ελεύθερη ερμηνεία των

«ΘΑΥΜΑ» ΜΕ ΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ ΑΙΤΙΕΣ

Kατά το τέλος της πεντικονιαετούς περιπλάνησης των Εβραίων σημειώθηκαν δύο ακόμη περιστατικά που η Βίβλος παρουσιάζει ως θαύματα. Το ένα ήταν η διέλευση του ποταμού Ιορδάνη και το άλλο η πιάση των τειχών της Ιερικούς. Και τα δύο αυτά περιστατικά ο Βελικόφσκι τα ερμήνευσε στηριγμένος στη θεωρία του. Η διέλευση του Ιορδάνη έγινε εφικτή επειδή ένα τημάρια της όχθης του έπεσε διασκόπιοντας τη ροή του ποταμού, εξασίας κάποιας μετασεισμικής δόνησης. Στην ίδια αυτία απέδωσε και την πιάση των τειχών της Ιερικούς. Ο ήχος των σαλπίγγων επισκάστηκε από τον θόρυβο που έκαναν τα έγκατα της Γης εξασίας του μετασεισμού και τα τείχη της πόλης κατέρρευσαν.

Συνεχίζοντας, ο Βελικόφσκι ερμήνευσε μεταγενέστερα περιστατικά της εβραϊκής παράδοσης, προτείνοντας ότι πολλά από αυτά οφείλονταν στις περιοδικές επιστροφές του κομήτη. Πρότεινε ότι μια δεύτερη «σύγκρουση» συνέβη περίπου 50 χρόνια μετά την πρώτη και είχε ως συνέπεια το περιστατικό που η Βίβλος περιγράφει ως σταμάτημα του Ήλιου και της Σελήνης από τον Ιησού του Ναυπή. Σύμφωνα με τον Βελικόφσκι, το «θαύμα» αυτό αποδίδεται σε ένα δεύτερο πέρασμα του κομήτη κοντά από τη Γη, που είχε ως συνέπεια την ώθηση του άξονα περιστροφής της σε μια συ-

θορύβων που προκαλούνται από την προσέγγιση των δύο πλανητικά φορισμένων ουράνιων σωμάτων. Προσπαθώντας να ερμηνεύσει την πιάση του «μάννα» από τον ουρανό, το οποίο έθρευγε τους Εβραίους καθώς όλη τη διάρκεια της παραμονής τους στην έρημο, ο Βελικόφσκι πρότεινε ότι η πιάση του μάννα δεν αποτελούσε θεϊκή παρέμβαση, αλλά υπήρξε προϊόν των αερίων που άφησε η ουρά του κομήτη. Το μάννα ήταν ένα ίζημα υδατινόθρακων που δημιουργήθηκε από τη νέφη του κομήτη. Τη νύχτα, οι υδατινόθρακες ψύχονταν κι έπεφταν στη γη μαζί με την πρωινή δροσιά, καρίζοντας στους Εβραίους (και όχι μόνο) μια πρώτη τάξεως τροφή, τη συγμάτιση που η κλωρίδα του πλανήτη είχε αφανιστεί και η πανίδα είχε αποδεκαπιστεί.

στον ουρανό σε σκέση με τη Γη. Το φανόμενο αυτό συνοδεύτηκε από βροχή μετεωρίτων και αλλεπάλληλες σεισμικές δονήσεις. Η θεωρία του Βελικόφσκι προτείνει ότι ο κομήτης συνέχισε να προσεγγίζει τη Γη κατά περιόδους 50 ετών. Όμως, οι «συναντήσεις» αυτές δεν είχαν τόσο καταστροφικά αποτελέσματα, αν και οι αρχαίοι λαοί τις είχαν αντιληφθεί και μπορούσαν να υπολογίσουν πότε θα συνέβαιναν. Από το 750 π.Χ. μάλιστα, αρχίζουν να υπάρχουν γραπτές πηγές που περιγράφουν καταστροφές οι οποίες σύμφωνα με τον Βελικόφσκι σκετίζονται με το πέρασμα του κομήτη.

Για παράδειγμα, ο προφήτης Αμώς είχε προβλέψει το 747 π.Χ. μια επικείμενη καταστροφή, η οποία εκδόλωθήκε τελικά με χερσαίους και υποθαλάσσιους σεισμούς το 746 π.Χ., όπως καταγράφουν κινέζικες πηγές.

Η θεωρία του Βελικόφσκι καταλήγει προτείνοντας ότι το 687 π.Χ. ένας δεύτερος κομήτης άλλαξε την τροχιά του πρώτου, αλλά και την τροχιά του Άρη. Ίσως μάλιστα, η αλλαγή αυτή να μπη προκλήθηκε από την παρουσία ενός δεύτερου κομήτη, αλλά από τη σύγκρουση του πρώτου με τον πλανήτη Άρη. Η συνέπεια αυτού του γεγονότος, το οποίο δεν έγινε συγματία αλλά διήρκεσε πολλά χρόνια, ήταν η άθιστη του Άρη προς τη

Γη και η σταθεροποίηση του κομήτη σε μια νέα τροχιά και η μεταλλαγή του στον πλανήτη που ονομάζουμε Αφροδίτη. Φυσικά, το γεγονός αυτού επηρέασε και τη Γη, αφού άλλαξε λίγο την τροχιά της, καθώς και τη Σελήνη. Σε αυτά ακριβώς τα κοσμοϊστορικά γεγονότα αποδίδει ο Βελικόφσκι και τις εκτεταμένες πμερολογιακές μεταρρυθμίσεις που συνέβησαν σε όλη την υδρόγειο κατά τα χρόνια που ακολούθησαν το έτος 687 π.Χ.

Όπως ήταν φυσικό, στην προσπάθειά του αυτή υπέπεσε σε μερικά σφάλματα και λάθη, τα οποία δεν του συγχωρήθηκαν ποτέ από το επιστημονικό κατεστημένο.

Ο πόλεμος εναντίον του έκινησε έναν μήνα πριν κυκλοφορήσει το Κόσμο σε Σύγκρουση, όταν τρία περιοδικά ευρείας κυκλοφορίας, μεταξύ των οποίων συγκαταλεγόταν και το *Reader's Digest*, προδημοσίευσαν αποσπάσματα των θεωριών του Βελικόφσκι.

Οι δημοσιεύσεις αυτές προκάλεσαν το έντονο ενδιαφέρον του κοινού, παρουσιάζοντας το βιβλίο ως την πρώτη επιστημονική εξήγηση

των θαυμάτων της Βίβλου. Η αμερικανική επιστημονική κοινότητα αντέδρασε σύμεσα, υποστηρίζοντας ότι η επιστήμη που επικαλούνταν ο Βελικόφσκι δεν ήταν η συμβατική και κοινώς αποδεκτή κι επομένως, το βιβλίο του δεν έπρεπε να κυκλοφορήσει γιατί θα αμαύρωνε την εικόνα της επιστήμης.

Η πρώτη απόπειρα ματαίωσης της έκδοσης του Κόσμου σε Σύγκρουση έγινε από τον αστρονόμο, καθηγητή του Χάρβαρντ, Χάρλου Σέιπλι, ο οποίος έγραψε στον

Τζορτζ Μπρετ, τον πρόεδρο του εκδοτικού οίκου Μακμίλλαν που θα εξέδιδε το βιβλίο, προειδοποιώντας τον ότι θα ήταν σφάλμα η έκδοσή του. Παρ' όλα αυτά, ο

Μπρετ αγνόστει την προειδοποίηση και στο τέλος

Φεβρουαρίου το Κόσμο σε Σύγκρουση βρισκόταν στις προθήκες των βιβλιοπωλείων.

Οι εξελίξεις που ακολούθησαν ήταν ραγδαίες. Σύσσωμο το αμερικανικό επιστημονικό κατεστημένο άρχισε να μποϊκοτάρει τον εκδοτικό οίκο Μακμίλλαν ο οποίος στηρίζοταν στο εμπόριο πανεπιστημιακών εγχειριδίων, εξαναγκάζοντας τον Μπρετ να αναγγείλει στον Βελικόφσκι ότι παρά το γεγονός ότι το βιβλίο του γνώριζε τεράστια εμπορική επιτυχία ήταν αναγκασμένος να διακόψει την κυκλοφορία του. Ο ανοικτός εκβιασμός προς τις εκδόσεις Μακμίλλαν είχε αποδώσει καρπούς. Τα δικτιώματα του Κόσμου σε Σύγκρουση πουλήθηκαν στον εκδοτικό οίκο Νίαμπλντέι ο οποίος δεν ασχολούνταν με επιστημονικά εγχειρίδια. Όσο για τον εκδοτικό οίκο Μακμίλλαν, ένας εκπρόσωπός του αναγκάστηκε να παρακολουθήσει ένα σεμινάριο με θέμα «Αξιολόγηση των Έργων πριν από τη Δημοσίευσή τους», που οργανώνοταν στα πλαίσια του επίσημου συνεδρίου της Αμερικανικής Ένωσης για την Προώθηση των Επιστημών, δηλώνοντας έμμεσα έτοις τη συμμόρφωση του εκδοτικού οίκου στις επιταγές του επιστημονικού κατεστημένου.

ΚΟΣΜΟΙ ΣΕ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Mετά από χρόνια αποτυχημένων προσπαθειών, το 1950 ο Βελικόφσκι κατάφερε τελικά να βρει κάποιον εκδότη πρόθυμο να αναλάβει την έκδοση του βιβλίου Κόσμοι σε Σύγκρουση, στο οποίο περιλαμβάνονταν οι θεωρίες του. Το βιβλίο έγινε δεκτό με μεγάλο ενθουσιασμό από το αναγνωστικό κοινό και γρήγορα ανέβηκε στην κορυφή της λίστας των μπεστ σέλερς. Το επιστημονικό κατεστημένο, όμως, το αντιμετώπισε με δυσφορία κι έτσι άρχισε μια λυσσαλέα πολεμική κατά του δημιουργού του. Ίσως ο Βελικόφσκι να προκάλεσε τη δυσφορία του επιστημονικού κατεστημένου επειδή οι θεωρίες του δεν συμβιβάζονταν με τα μέχρι τότε κοινώς αποδεκτά δεδομένα. Ίσως όμως ο πόλεμος που κήρυξε εναντίον του σκεδόν σύσσωμη την αμερικανική επιστημονική κοινότητα να οφειλόταν στο γεγονός ότι οι θεωρίες του Βελικόφσκι υποστήριζαν πράγματα λογικοφανή, που εύκολα θα μπορούσαν να γίνουν πιστευτά, χρονισμοποιώντας όμως μεθόδους και αρχές που απείχαν πολύ από αυτές που χρησιμοποιούσε η συμβατική επιστήμη. Ο Βελικόφσκι είχε τολμήσει να ασχοληθεί με γνωστικά αντικείμενα πολύ διαφορετικά μεταξύ τους και είχε την τόλμη να παρουσιάσει ιδέες που φάνονταν πολύ ακραίες.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΒΕΛΙΚΟΦΣΚΙ

Sτις αρχές του 1951, ο Λόρενς Λάφλερ, μέλος της Αμερικανικής Φιλοσοφικής Εταιρείας και καθηγητής Φιλοσοφίας του Πλανεπιστημάτων της Φλόριντα, ανέλαβε να συνεχίσει τον πόλεμο κατά του Βελικόφσκι, δημοσιεύοντας ένα άρθρο στο *Scientific Monthly*. Στο άρθρο αυτό παρουσίασε τις «επιτά κριτήρια» που χαρακτηρίζουν έναν «τρελό ή πλίθιο επιστήμονα» φωτογραφίζοντας όμως τον Βελικόφσκι. Λίγους μή-

νες αργότερα, η Αμερικανική Φιλοσοφική Εταιρεία συνέχισε την πολεμική της κατά του Βελικόφσκι, μέσω του μέλους της Σεσίλια Πέιν Γκαπόσκιν, η οποία στα πλαίσια ενός συνεδρίου με θέμα τις επιστημονικές σιρέσεις, επιτέθηκε ανοικτά κατά των θεωριών του Βελικόφσκι. Ένα από τα μέλη της ίδιας εταιρείας μάλιστα, ο ιστορικός της επιστήμης Μπερνάρ Κοέν, ο οποίος είχε εκφράσει την άποψη ότι οι θεωρίες του Βελικόφσκι δεν ήταν και τόσο παράλογες, εξαναγκάστηκε να ανασκευάσει τις απόψεις του απειλούμενος ότι δεν θα ήταν πλέον δεκτός στους κόλπους της εταιρείας.

Για να απαντήσει στις επιθέσεις που δεχόταν, ο Βελικόφσκι εξέδωσε το 1955 το *H Γη σε Αναταραχή*, ένα βιβλίο το οποίο δεν αφορούσε άμεσα τις θεωρίες του, αλλά συμπειριλάμβανε δεκάδες αποδεικτικά στοιχεία που προέρχονταν κυρίως από τον κλάδο της Γεωλογίας και τα οποία αποδείκνυαν ότι οι θεωρίες του δεν ήταν αβάσιμες.

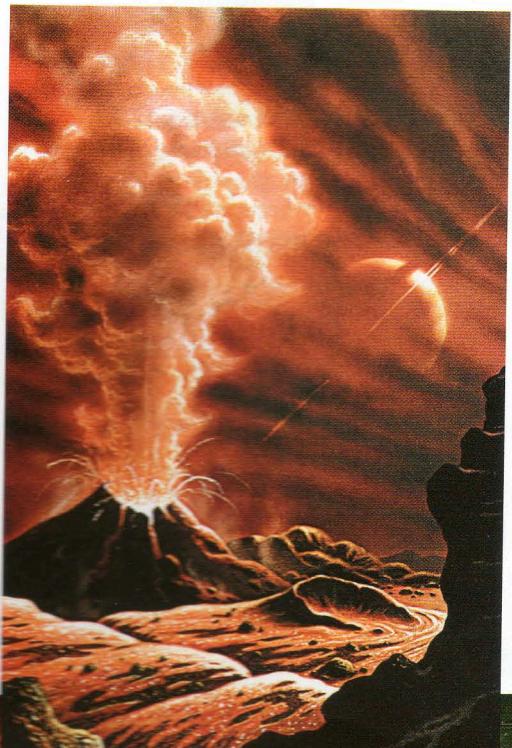
Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1960 και παρά το γεγονός ότι η επιστημονική κοινότητα δεν είχε σταματήσει να τον πολεμά, άρχισε να δημιουργείται ένα θετικότερο κλίμα για τις θεωρίες του, που προερχόταν κυρίως από τις φοιτητικές κοινότητες που τον καλούσαν να δίνει διαλέξεις στα πανεπιστήμια. Κατά τη διάρκεια συντής της περιόδου, ο Βελικόφσκι μίλησε σε πολυπλοκή ακροαστήρια φοιτητών στα πανεπιστήμια Μπράουν, Γένλ, Κολούμπια, Ράις, Ντιούκ, Όμπερλιν, Ντάρτμουθ, στο Πανεπιστήμιο της Πενσυλβάνια, στο Ινστιτούτο Κάρναγκι και άλλού. Το θετικό κλίμα που είχαν διμορφώσει οι φοιτητικές κοινότητες αναζωπυρώθηκε το 1972 και ο Βελικόφσκι προσκλήθηκε να συναπτύξει τις θεωρίες του μπροστά σε ένα πολυπλοκές ακροατήριο στο Χάρβαρντ, στα πλαίσια μιας εκδήλωσης που είχε διοργανώσει η Εταιρεία Μηχανικών και Επιστημόνων του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ. Λίγο αργότερα, προσκλήθηκε από τους φοιτητές του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης και του Πανεπιστημίου Μακράστερ στο Ονιάριο, ενώ ήταν επίμορος προσκεκλημένος και κύριος ομιλητής στο Πανεπιστήμιο της Ουάσινγκτον και στο Κολέγιο Σεντ Όλαφ. Εκείνη την περίοδο μάλιστα, μια μικρή φοιτητική ομάδα στο Πόρτλαντ, που είχε την επωνυμία *Student Academic Freedom Forum* κι εξέδιδε το περιοδικό *Repose*, αφιέρωσε πέντε ολόκληρα τεύχη του περιοδικού της για την υποστήριξη των θεωριών του.

Όλα αυτά βέβαια προκάλεσαν την αντίδραση των επικριτών του. Τον Φεβρουάριο του 1974, τρεις διακεκριμένοι πανεπιστημιακοί καθηγητές, ο Όουεν Τζίντερτον, ο Ιβάν Κινγκ και ο Ντόναλντ Γκόλντντιμ, οργάνωσαν για λογαριασμό της Αμερικανικής Ένωσης Επιστημών, ένα συνέδριο με σκοπό την τελική σύγκρουση με τις θεωρίες του Βελικόφσκι. Μερικούς μήνες αργότερα, τον Ιούνιο, το Πανεπιστήμιο Μακράστερ οργάνωσε ένα ακόμη συνέδριο για τον ίδιο λόγο, με θέμα «Ο Βελικόφσκι και η Πρόσφατη Ιστορία του Ηλιακού Συστήματος».

ΠΤΩΣΕΙΣ ΜΕΤΕΩΡΙΤΩΝ

Παρά την έντονη πολεμική εναντίον τους, οι θεωρίες του Βελικόφσκι ήταν παραπάνω από βάσιμες. Ακόμη και για την εποχή που διατυπώθηκαν για πρώτη φορά, οι βασικές υποθέσεις στις οποίες στηρίχθηκαν είχαν επιστημονική βάση. Σήμερα, μάλιστα, η πρόσδοση που έχει επιτευχθεί σε σχέση με τη μελέτη του πλανητού συστήματος, έχει επιβεβαιώσει πολλές από τις υποθέσεις αυτές. Ο κύριος κορμός των θεωριών του Βελικόφσκι, που αφορούσε στο ότι οι συγκρούσεις στο εσωτερικό του πλανητού συστήματος δεν είναι τόσο σπάνιες, έχει επιβεβαιωθεί πλήρως. Όμως, το 1950, η επίσημη επιστημονική θέση θεωρούσε «λίσαν απίθανη» την πτώση μετεωριών στη Γη, έχοντας αποδειχθεί πλήρως τις θεωρίες του Γάλλου φυσικού Ντομινίκ Αραγκό, ο οποίος το 1833 είχε υποστηρίξει ότι η πιθανότητα σύγκρουσης της Γης με κάποιον κομήτη ήταν 1/281.000.000. Συνεπώς, οι θεωρίες του Βελικόφσκι φάνταζαν στήριξτες και αστείες.

Σήμερα, η πτώση μετεωριών στη Γη θεωρείται δεδομένη. Σύμφωνα μάλιστα με τις έρευνες του νομπελίστα Λουί Αλβαρέζ και του Φρανκ Αζάρο, η αιτία της εξαφάνισης των δεινοσαύρων ήταν η σύγκρουση της Γης με έναν αστεροειδή ή κομήτη που έπεσε κατά το απώτατο παρελθόν στον Κόλπο του Μεξικού. Η σύγκρουση αυτή, σύμφωνα με τον Αλβαρέζ, απελευθέρωσε τεράστιες ποσότητες ενέργειας με θερμοκρασίες άνω των 20.000 βαθμών, σήκωσε παλιρροϊκά κύματα ύψους 120 μέτρων και προκάλεσε σεισμούς έντασης 12 βαθμών της κλίμακας ρίχτερ, πριν συσκοτίσει τον ουρανό για χρόνια εξαιτίας των 20.000 κυβικών χιλιομέτρων σκόνης που εκτοξεύτηκαν στην ατμόσφαιρα. Και φυσικά, η σύγκρουση αυτή δεν ήταν η μοναδική. Αρκετοί τεράστιοι κρατήρες που υπάρχουν σε διάφορα σημεία της γήινης επιφάνειας επιβεβαιώνουν ότι έχουν συμβεί αρκετές τέτοιες συγκρούσεις, δικαιώνοντας πανηγυρικά τις θεωρίες του Βελικόφσκι.

ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Ο σα αναφέραμε μέχρι τώρα αποτελούν μόνο το ένα σκέλος των θεωριών του Βελικόφσκι. Το άλλο σκέλος των ερευνών του αφορούσε στην προσπάθεια να διαμορφώσει μια θεωρία που θα ήταν ικανή να αποδείξει ότι η ενοποίηση της βαρύτητας και του πλεκτρομαγνητισμού, συμφιλιώνοντας τα αξιώματα της Κβαντικής Μηχανικής του Σρένγκερ και της συμβατικής Φυσικής του Νεύτωνα. Αυτού του είδους τις θεωρίες είχε αρχίσει να τις διαπιστώνει από τη μέση της δεκαετίας του 1940, ταυτόχρονα με τις θεωρίες που αφορούσαν τη σύγκρουση κάποιου κομήτη με τη Γη.

Ο Βελικόφσκι πίστεψε πώς αυτό που συγκρατεί τα σώματα του πλανητών μας συστήματος σε τροχιά γύρω από τον Ήλιο δεν είναι η δύναμη της βαρύτητας, αλλά μια άλλη δύναμη, την οποία ταύτισε με τον πλεκτρισμό, προτείνοντας ότι τα βαρυτικά φανέρωνται αποτελούν μόνο μια από τις ιδιότητες του πλεκτρομαγνητισμού. Πίστεψε, δηλαδή, ότι η βαρύτητα και ο πλεκτρισμός είναι το ίδιο πράγμα, αποδεχόμενος την συναλογία μεταξύ του απόμονου και του πλιασκού συστήματος που είχε προτείνει ο Ράδερφορντ το 1941 και την οποία είχε προσωρινά αποδεχθεί η επίσημη επιστήμη, μέχρι να την εγκαταλείψει οριστικά το 1925 με την επικράτηση της Κβαντικής Μηχανικής.

Το 1946 ο Βελικόφσκι είχε δημοσιεύσει ένα βιβλίο με τίτλο *Σύμπαν καρδίας Βαρύτητας*, στο οποίο ανέπτυσσε τη θεωρία ότι η βαρύτητα αποτελεί πλεκτρομαγνητικό φανέρωντας. Υποστήριζε επίσης ότι η πλεκτρική έλξη και άπωστη, η πλεκτρομαγνητική αλληλεπίδραση, κυβερνούν τις κινήσεις των πλανητών και των δορυφόρων τους. Σύμφωνα με τη θεωρία αυτή, η Σελήνη δεν έλκεται καθόλου από τη Γη και το φανέρωντας πιστώσεις των συντικειμένων στο εσωτερικό της γίνεται ατρόμαφαρας μπορεί να συγκριθεί με την έλξη που προκαλεί η κίνηση της Σελήνης.

Προσπάθειες για τη διατύπωση μιας θεωρίας ικανής να ενοποιήσει τη βαρύτητα και τον πλεκτρομαγνητισμό είχαν κάνει μόνο τρεις άνθρωποι πριν από τον Βελικόφσκι: ο Γερμανός φυσικός Γκούσταβ Μίε, ο μαθηματικός Χέρμαν Βέιλ και ο Άλμπερτ Αϊνστάιν. Και οι τρεις είχαν αποτύχει, όπως τελικά συνέβη και με τον Βελικόφσκι.

Αυτός ο κοινός στόχος έφερε όμως κοντά, για ακόμη μια φορά, τον Βελικόφσκι και τον Αϊνστάιν, όταν ο πρώτος εγκατέλειψε το Μανχάταν για να εγκατασταθεί στο Πρίνστον, κοντά στο σπίτι του δεύτερου. Οι δυο άντρες άρχισαν να κάνουν παρέα και να συζητούν τις απόψεις τους για τη θεωρία της ενοποίησης από τον Νοέμβριο του 1953 έως τον Απρίλιο του 1955. Αργότερα, ο Βελικόφσκι θα υποστήριζε ότι είχε κατορθώσει να πείσει τον Αϊνστάιν για την ορθότητα των θεωριών του. Ποτέ όμως δεν θα μάθουμε αν αυτό έγι-

IMMANUEL VELIKOVSKY

WORLDS IN COLLISION

THE DARING
AND ORIGINAL VISION OF
EARTH'S HISTORY—
THE GREAT
SCIENTIST-PROPHECY'S
REVELATIONS
OF COSMIC DRAMA!

νε πραγματικά. Παρ' όλα αυτά, είναι εξακριβωμένο ότι όταν ο Αϊνστάιν πέθανε στις 18 Απριλίου 1955, δίπλα του βρέθηκε συνοικό το βιβλίο *Κόσμος σε Σύγκρουση...*

Πλαρά το γεγονός ότι η προσπάθεια του Βελικόφσκι να διατυπώσει μια θεωρία ικανή να ενοποιήσει τη βαρύτητα με τον πλεκτρομαγνητισμό σπέτυχε τελικά και παρά το ότι η θεωρία του σχετικά με τις κοσμικές καταστροφές δέχτηκε λυσσαλέα πολεμική, από το έργο του έχουν αντιληθεί δεκάδες επιστημονικές προβλέψεις που δεν διαψεύστηκαν ποτέ και πολλές άλλες που επαλπούστηκαν πλήρως.

Για παράδειγμα, ο Βελικόφσκι είχε προβλέψει από το 1950 τη θερμοκρασία της επιφάνειας της Αφροδίτης. Η πρόβλεψη αυτή επιβεβαίωθηκε το 1962, όταν ο Μάρινερ 2 πλησίασε τον πλανήτη και κατάφερε να μετρήσει στην επιφάνειά του θερμοκρασίες περίπου 280 βαθμών.

Στο βιβλίο του *Σύμπαν καρδίας Βαρύτητας*, είχε προτείνει πώς η περιστροφική κίνηση της Αφροδίτης πρέπει να είναι ανώμαλη, λόγω των διαταραχών που οφείλονται στο ότι ο πλανήτης είχε «εγκατασταθεί» στην παρούσα τροχιά του σχετικά πρόσφατα. Το 1962, ραδιομετρικές έρευνες που διεξήγαγε το Αμερικανικό Κέντρο Ερευνών του Ναυτικού και το Goldstone Tracking Station έδειξαν ότι η Αφροδίτη παρουσίαζε όντως «ανάδρομη κίνηση». Το 1953 ο Βελικόφσκι υποστήριξε ότι το γήινο μαγνητικό πεδίο επεκτείνεται μέχρι τη Σελήνη. Το 1962, ένας από τους δορυφόρους Εξπλόρερ επαλήθευσε συνήι την άποψη, αποκαλύπτοντας πώς η επιρροή του γήινου μαγνητικού πεδίου επεκτείνοταν μέχρι και 22 γήινες ακτίνες μασκριά.

Όταν ο Βελικόφσκι είχε προτείνει ότι στην επιφάνεια του Ήλιου υπάρχει πλεκτρικό δυναμικό ίσο με 10 δισεκατομμύρια βολτ, επικρίθηκε έντονα και το επιστημονικό κατεστημένο προσπάθησε να το γελοιοποιήσει. Λίγα χρόνια αργότερα, το 1960, ο Αυστραλός φυσικός B. A. Μπέλι απέδειξε πώς ο Ήλιος έχει πλεκτρικό φορτίο και πώς το δυναμικό στην επιφάνειά του είναι στριβώς 10 δισεκατομμύρια βολτ.

Ο Βελικόφσκι είχε προβλέψει την υπάρχη της μαγνητόσφαιρας και είχε υποθέσει ότι αυτή εκτείνεται σχεδόν ως τη σεληνιακή τροχιά. Την πρώτη υπόθεσή του που επιβεβαίωσε ο Βαν Άλεν το 1958, ενώ τη δεύτερη ο Nes το 1964. Είχε προτείνει επίσης πώς οι διαπλανητικοί χώροι είναι μαγνητικοί κι ότι το κέντρο του μαγνητικού πεδίου βρίσκεται στον Ήλιο και περιστρέφεται μαζί του. Η υπόθεση αυτή επιβεβαίωθηκε το 1960 χάρη στις παρατηρήσεις του Pioneer 5 και του Explorer 10.

Ο Ιμάνουελ Βελικόφσκι πέθανε το 1979. Μέχρι σήμερα, οι θεωρίες του εξακολουθούν να αποτελούν αντικείμενο αντιπαραθέσεων, προκαλώντας το ενδιαφέρον τόσο των επικρατών όσο και των υποστηρικτών του...